

N:o 74.

Af herr **N. Wallmark**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om upphäfvande af gällande bestämmelser angående förbud för införsel och försäljning af bränvin i lappmarken.

Genom kongl. bref af den 29 november 1839 förbjöds, med upplifvande af kongl. brefven af den 3 december 1740 och den 29 november 1743, införsel och försäljning af bränvin i lappmarkerna vid vite af 33 riksdaler 16 skillingar banko och den oloffligen införda och försålda varans konfiskation. Dessa kongl. bref äro fortfarande gällande för lappmarkerna inom Norrbottens, Vesterbottens och Jemtlands län.

Då jag nu går att söka ändring i dessa kongl. bref, så sker det af den anledning, att detta införsel förbud icke efterlefves eller beaktas utan alltjemt öfverträdes.

Förr i tiden kunde denna undantagsbestämmelse vara god, då lappmarkerna beboddes allenast af nomadiserande lappar, som i fjellbygden lefde frånskilda ifrån andra menniskor i nästan alla afseenden, men tiden allting förändrar, och lagar och kongl. förordningar böra äfven ändras ibland för att tjena till nytta. Gellivara, exempelvis, har nu blifvit en så betydande plats, att i Malmberget sysselsättas tusentals arbetare, och jernvägspersonalen med befäl är äfven ganska stor deruppe; det finnes således endast på denna plats så mycket folk af olika samhällsklasser, att de böra ega samma fri- och rättigheter som andra svenska medborgare. Jag anser sålunda, att såväl dessa som alla andra, hvilka bo ofvan om lappmarksgränsen, böra ega rättighet att på loffligt vis köpa och taga hem spritvaror utan att dermed blifva lagbrytare.

Jag har förut nämnt, att spitvaror, såsom konjak och bränvin, föras in till dessa platser alldeles ogeneradt oaktadt detta förbud; de smugglas nu in på många olika sätt såsom i packlådor ibland andra varor, i presade höknippor etc. Det är detta som jag anser vara så olyckligt.

Om jag kunde tro att det på dessa platser skulle konsumeras mindre spritvaror om införselförbudet kvarstår, så ville jag icke yrka på dess borttagande, men det är detta som jag icke tror, utan tvärtom synes ett stort begär följa den förbjudna frukten.

Det kan invändas mot detta förslag, att man borde reda sig lika godt utan spritvaror som med att hafva dessa o. s. v. Det är visserligen sant, men då det nu är lofligt i vårt land i allmänhet att använda dessa varor, så hvarför icke äfven i lappmarken?

Till sist vill jag nämna, att äfven flertalet helnykterhetsvänner hafva förklarat, att de anse detta lagstadgande olämpligt och gagnlöst.

Vederbörande kronobetjening har äfven mycket stora svårigheter genom detta att så mycket af oloflig vara införas. Stora oegentligheter med afseende å beslag hafva äfven förekommit, ty då länsmanen velat åt kända lönkrögare för att taga varan i beslag, har det ofta träffat en annans, som till eget husbehof skulle taga hem något litet af berörda vara o. s. v.; och detta har åstadkommit många tråkigheter.

Att något strängare och effektivare straff skulle drabba lönkrögare än hvad som nu kan ädömas dem, det skulle visst blifva till gagn, särskildt för sådana platser som de förutnämnda, men fri införsel anser jag borde vara tillåten.

Af dessa skäl får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t behagade taga i öfvervägande, huruvida icke ofvan omnämnda kongl. bref den 29 november 1839, den 3 december 1740 och den 29 november 1743 lämpligen böra upphävas.

Stockholm den 28 januari 1897.

Nils Wallmark.

I motionens syfte instämma:

N. Boström. Joh. Nilsson. Ad. Wiklund. E. V. Bäckström.
Oswald Emthén. Georg Kronlund.